KURBAN

Tarih, hicretin ikinci senesi, Zilhicce ayının onunu göstermekteydi. Peygamber (sav), Yesrib'in Medine-i Münevvere'ye dönüşmesinden sonra ashâbıyla birlikte ilk kez Kurban Bayramı kutlayacaktı. İlk defa Allah adına kurbanlar kesilecek, Müslümanlar birlik ve dirlik içinde bayram yapacaklardı.

Ensar-muhacir kardeşliğinin ardından yardımlaşma ve dayanışmanın güzel bir örneği daha sergilenecekti. İslâm'ın bayramlarından birini daha kutlamanın heyecan ve coşkusu büyük küçük herkesi sarmıştı.

Kurban Bayramı sabahı Yüce Peygamber ashâbına kıldıracağı bayram namazına hazırlanmaktaydı. Güneşin yükselişiyle birlikte bayram namazı için önceden tespit ettiği açık alandaki musallâya (namazgâha) doğru ilerlemeye başladı. Yol boyu giderken henüz vakti gelmediği hâlde aceleyle kesilmiş kurbanlar dikkatinden kaçmadı.

Allah Resûlü, bayram heyecanını yaşamaları, dua ve hutbeden yararlanmaları arzusuyla genciyle yaşlısıyla bütün kadınların da bayram sabahı namazgâha gelmelerini istemişti.[1]

Namazgâha varınca oradakilere selâm verdi. Kendisine verilen bir yay veya bastona dayanarak Allah'a hamd ve senâ ettikten sonra[2] ashâbına şöyle seslendi:

إِنَّ أَوَّلَ مَا نَبْدَأُ مِنْ يَوْمِنَا هَذَا أَنْ نُصَلِّيَ ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ ، فَمَنْ فَعَلَ فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا

"*Bugün ilk işimiz, (bayram) namazı kılmak, sonra dönüp kurban kesmektir. Kim böyle yaparsa sünnetimize uymuş olur.* "[1]

Her zamanki huşû ile kadın-erkek, genç yaşlı, çoluk çocuktan oluşan ashâbına bayram namazını kıldırdı. Sonra kurbanla ilgili önemli mesajlar verdiği hutbesini irad etti.

Bayram hutbesinde Kutlu Elçi, Yüce Allah'ın kurban günlerini Müslümanlar için bayram ilân ettiğini ve kendisinin de bunu kabul etmekle emrolunduğunu belirtti.[4] Bayram günlerini, (oruç değil) yeme-içme[5] ve Allah'ı zikretme günleri olarak niteledi.[6]

Bayramda çeşitli kurbanların kesilmesi ve yoksulların doyurularak sevindirilmesi yönünde ashâbını şu ifadeleriyle teşvik etti:

مَا عَمِلَ آدَمِيٌّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ مِنْ إِهْرَاقِ الدَّمِ إِنَّهَا لَتَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِقُرُونِهَا وَأَشْعَارِهَا وَأَظْلاَفِهَا وَإِنَّ الدَّمَ لَيَقَعُ مِنَ اللَّهِ بِمَكَانٍ قَبْلَ أَنْ يَقَعَ مِنَ الأَرْضِ فَطِيبُوا بِهَا نَفْسًا

---

[1] Buhârî, Îdeyn, 3.

"Âdemoğlu kurban günü Allah katında kurban kesmekten daha sevimli olan bir amel işlemez. Kurban, kıyamet günü boynuzları, kılları ve tırnaklarıyla (sevap olarak) gelir. Kurban, henüz kanı yere düşmeden, Allah tarafından kabul edilir. Bu sebeple kurban kesme konusunda gönlünüz hoş olsun, (bu iş size zor gelmesin)."[2]

Sonra sözü, namazgâha gelirken gördüğü kesilmiş koyunlara getirdi:

مَنْ كَانَ ذَبَحَ أُضْحِيَّتَهُ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّي – أَوْ نُصَلِّي – فَلْيَذْبَحْ مَكَانَهَا أُخْرَى وَمَنْ كَانَ لَمْ يَذْبَحْ فَلْيَذْبَحْ بِاسْمِ اللَّهِ

"Kim kurbanını bayram namazından önce kestiyse onun yerine bir koyun kessin. Kim de henüz kesmediyse kurbanını Allah'ın adıyla kessin!"[3]

Acele edip kurbanını bayram namazından önce kesenlerden birisi de sahâbeden Berâ' b. Âzib'in dayısı Ebû Bürde b. Niyâr idi. Misafirlerine ve komşularına karşı ikram ve cömertliğiyle bilinen bu sahâbî, ayağa kalkarak kendisinin niçin acele ettiğini dile getirdi:

"Ey Allah'ın Resûlü! Vallahi ben bu günün yeme-içme günü olduğunu, yoksul komşularımın ihtiyacı olduğunu düşünerek kurbanımı namazdan önce kestim ve etinden hem kendim yedim, hem de aileme ve komşularıma ikram ettim."

Resûlullah (sav), (شَاتُكَ شَاةُ لَحْمٍ) *"Bu, kurban değil, et için kesilen bir koyun olmuş."* [9] buyurdu. Bunun üzerine Ebû Bürde tekrar kalktı ve "Bende bir yaşını doldurmamış fakat iki koyundan daha iyi bir oğlak var, benim için bu yeterli mi?" diye sordu. Resûl-i Ekrem de, *"Evet, ama senden başka bir kimse için bu yeterli olmaz."* buyurarak sadece ona ruhsat verdi.[10]

Namaz ve hutbenin ardından artık sıra kurbanları kesmeye gelmişti. Peygamber Efendimiz, müsait oluşunu dikkate alarak, namazı kıldırdığı yeri aynı zamanda kurban kesim alanı olarak kullandı. Hatta daha sonraları da orayı kesim yeri olarak kullanmaya devam etti.[11]

Rahmet Elçisi, hayvanların kesimi esnasında onlara eziyet verilmemesi için, gerekli uyarılarda bulunmayı da ihmal etmedi. Allah'ın her konuda 'ihsan' ile yani güzellikle davranmayı farz kıldığını, hayvanların kesiminin de en güzel bir biçimde yapılması gerektiğini hatırlattı.[12]

Bu nedenle, bıçağın iyice keskinleştirilmesi, hayvana gösterilmemesi, kesim işinin hızlı yapılması ve böylece hayvanın fazla acı çekmeden can vermesinin sağlanması talimatını verdi.[13] Bizzat kendisi de iyi kesmesi için bıçağını bilettirdi.[14] Sonra kendisine kurbanlık iki koç getirildi. Onları kıbleye doğru yatırdı. Keserken besmele çekti, tekbir getirdi[15] ve şöyle buyurdu:

---

[2] Tirmizî, Edâhî, 1.
[3] Müslim, Edâhî, 1.

إِنِّى وَجَّهْتُ وَجْهِىَ لِلَّذِى فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ إِنَّ صَلاَتِى وَنُسُكِى وَمَحْيَاىَ وَمَمَاتِى لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لاَ شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ اللَّهُمَّ مِنْكَ وَلَكَ عَنْ مُحَمَّدٍ وَأُمَّتِهِ

“Ben hanîf (hakka yönelmiş) olarak, yüzümü gökleri ve yeri yaratan (Allah)'a çevirdim ve ben müşriklerden değilim. Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben Müslümanların ilkiyim. Allah'ım (bu kurban) sendendir ve Muhammed ile ümmeti tarafından senin (rızan) için sunulmuştur.”[4]

Allah Resûlü'nün âyetler ihtiva eden[17] bu duası, İslâm'daki kurbanlar ile câhiliye dönemindeki kurbanlar arasındaki en önemli farkı göstermekteydi. Asırlardır kurbanlar putlara adanmış, şirk içerisinde kesilmişti.

Şimdi ise, sadece yaratan Allah'ın adıyla, O'nun adına kurban ediliyorlardı. Ardından Peygamber Efendimiz, *“Allah'ım (bu kurban) sendendir ve Muhammed ile ümmeti tarafından senin (rızan) için sunulmuştur.”* dedi.[18]

Hz. Peygamber'i kurban keserken gören arkadaşları sordu:

مَا هَذِهِ الأَضَاحِىُّ

“Ey Allah'ın Resûlü! Bu kurbanlar nedir?” Efendimiz (sav),

سُنَّةُ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ

“Babanız İbrâhim'in sünnetidir.” diye cevapladı. Sahâbe,

فَمَا لَنَا فِيهَا يَا رَسُولَ اللَّهِ

“Peki, bu kurbanlardan dolayı bize ne kadar sevap var?” diye sorunca Resûl-i Ekrem,

بِكُلِّ شَعَرَةٍ حَسَنَةٌ

“Her kıla karşılık bir sevap.” buyurdu. Sahâbe,

فَالصُّوفُ يَا رَسُولَ اللَّهِ

“Ya yünlü (koyun-keçi) olursa?” deyince Resûlullah (sav),

بِكُلِّ شَعَرَةٍ مِنَ الصُّوفِ حَسَنَةٌ

“Yünden de her bir kıla karşılık bir sevap vardır.” cevabını verdi.[5]

Belki de ilk Kurban Bayramı olduğundan, o gün Medine'ye dışarıdan birçok misafir gelmişti. O sene kıtlık vardı, gelenlerin çoğu aç ve yoksuldu, doyurulmaları

---

[4] İbn Mâce, Edâhî, 1.
[5] İbn Mâce, Edâhî, 3.

gerekiyordu. Onların bu durumunu dikkate alan Rahmet Peygamberi, kurban etlerinin misafirlere ikram edilerek üç gün içerisinde tüketilmesi talimatını verdi. Hatta kurban etlerinin üç günden sonra sahipleri tarafından yenilmesini yasakladı.[20]

Böylece aç ve muhtaç kardeşlerinin bayramı tam anlamıyla yaşamalarını sağladı. Hatta bu misafirlerin içler acısı durumlarını gören Hz. Peygamber, bayram namazından sonra Bilâl-i Habeşî ile birlikte hanım cemaatin yanına gitti. Onlar da bu yoksullar için yardım talep etti ve bilezik, gerdanlık, küpe ve benzeri birçok ziynet eşyası verdiler.[21]

Ertesi yıl sahâbeden bazıları söz konusu uygulamanın devam edip etmeyeceğini sordu. Efendimiz,

إِنِّي كُنْتُ نَهَيْتُكُمْ عَنْ لُحُومِ الأَضَاحِى فَوْقَ ثَلاَثٍ كَيْمَا تَسَعَكُمْ فَقَدْ جَاءَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ بِالْخَيْرِ فَكُلُوا وَتَصَدَّقُوا وَادَّخِرُوا وَإِنَّ هَذِهِ الأَيَّامَ أَيَّامُ أَكْلٍ وَشُرْبٍ وَذِكْرِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

"Size kurban etlerini üç günden sonra tüketmek üzere ayırmanızı yasaklamıştım. Fakat Allah size bolluk verdi ve hayırlara kavuşturdu. Dolayısıyla o etlerden yiyebilir, sadaka olarak verebilir ve istediğiniz kadar da kendiniz için ayırabilirsiniz." buyurdu.[6]

Aslında ilgili uygulama, kurban kesenlerle kesmeyenlerin et tüketiminde denk olmaları amacına mâtuftu. Kurban kesen sayısının artması durumunda istenildiği kadar yenilir, yedirilir ve saklanabilirdi.[23] İhtiyacın fazla olması hâlinde ise, tekrar Hz. Peygamber'in uygulamasına benzer bir tutum sergilenecekti.

Hz. Âişe'ye göre söz konusu yasak, haram kılmaya yönelik değildi. Hz. Peygamber zenginlerin bu etlerle fakirleri doyurmasını istemişti.[24] Nitekim bazı rivayetlerde, ilgili yasak üzerine Medine'deki bazı Müslümanlar, çoluk çocuk ve hizmetçileri bulunduğunu dile getirince, yemeleri, yedirmeleri, saklamaları yahut biriktirmeleri doğrultusunda Peygamber Efendimizin onlara ruhsat verdiği de anlatılır.[25]

Daha sonraki yıllarda Hz. Peygamber'in kurban etlerinden bir kısmını terbiye ettirdiği veya kurbanların ayaklarını kurutarak paça olarak sakladığı, 10-15 gün, hatta bir ay sonra dahi tükettiği olmuştu.[26]

Kurbanı, varlıklı kimselerin yapacağı bir ibadet olarak gören Allah Resûlü, yoksulların kurban kesmesine sıcak bakmazdı.[27] Hz. Peygamber'in Arafat vakfesinde söylediği rivayet edilen ve sadece Mıhnef b. Süleym'den nakledilen, "her ev halkına, her yıl bir kurban gerektiğini" ifade eden hadis hem zayıftır,[28] hem de mensûh yani hükmü yürürlükten kaldırılmıştır.[29]

Malî durumu müsait olup da, Kurban Bayramı'nda kurban kesmeyen kimseler hakkında Hz. Peygamber'in "namazgâhımıza yaklaşmasın" buyurduğunu ifade eden[30] zayıf rivayet ise, bir dışlama ifadesi olarak değil, kurban kesmeye teşvik amaçlı bir uyarı şeklinde anlaşılmalıdır.

---

[6] Nesâî, Fer', 2.

Resûl-i Ekrem'in kurban kesen Müslüman'dan söz ederken 'Âdemoğlu' ifadesini kullanması, bize insanlık tarihinde ilk kurban ibadetini yerine getiren Hz. Âdem'in iki oğlunu hatırlatmaktadır. Her ikisi de birer kurban sunmuşlardı da Allah, kendisine karşı gelmekten sakınan oğulun kurbanını kabul etmiş ve onun dilinden,

قَالَ اِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللّٰهُ مِنَ الْمُتَّقٖينَ

“Allah ancak takva sahiplerinden kabul eder.” buyurmuştu.

Yine Peygamberimizin, kurbanı 'Hz. İbrâhim'in sünneti' olarak nitelemesi de, İbrâhim'in (as) oğlu İsmâil'i kurban etmekle sınanmasına bir atıf olsa gerekti. Allah, en sevdiği varlığını, biricik oğlunu feda etmekten çekinmeyen Hz. İbrâhim'i büyük bir kurban göndererek mükâfatlandırmıştı.[32] Böylece kurban ibadeti sonrakiler için İbrâhimî bir sünnet/gelenek hâline gelmişti.

Kur'an'da yer alan bu örneklerden, tarih boyunca hemen hemen her toplumda kurban ibadetinin var olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm bu gerçeği,

وَلِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهٖيمَةِ الْاَنْعَامِ فَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ فَلَهُ اَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتٖينَ

“Her ümmet için, Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği hayvanlar üzerine ismini anarak kurban kesmeyi meşru kıldık.”[7] âyetiyle dile getirmektedir.

İslâm öncesi Arap toplumunda da çeşitli amaçlarla putlar adına kurban kesme âdeti yaygındı. Câhiliye Arapları, belli zamanlarda Kâbe'deki ve diğer bölgelerdeki putlara olan bağlılıklarını göstermek için kestikleri kurbanların kanlarını putların üzerine döker, etlerini yırtıcı hayvanlar yesin diye dikili taşların üzerine bırakırlardı. Onların yarar sağlayacağı düşüncesiyle ölen kimsenin kabri başında da kurban kestikleri bilinmektedir.

İslâm döneminde bu âdet, tevhid inancına aykırı öğelerden temizlenerek Hz. İbrâhim'in sünnetine uygun biçimde ihya ve ıslah edilmiş, sosyal işlevler de yüklenerek zenginleştirilmiştir. Putlar için hayvan kurban etmek şirk, bu şekilde kesilen hayvanlar da murdar sayılmıştır.[34]

Kur'ân-ı Kerîm'de daha çok hac kurbanlarından söz edilir. Bu âyetlerde, kurbanlık hayvanların Allah'ın nişaneleri olması, Allah adı anılarak kesilmesi, onlardan yararlanılması, hem yenilmesi hem de yoksullara yedirilmesi, etlerinin veya kanlarının değil takvanın esas olduğu anlatılır. Elbette bu hususlar, bayram günlerinde kesilen bütün kurbanlar için fazlasıyla geçerlidir.[35]

Mekke döneminde inen,

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ

---

[7] Hac, 22/34.

"Rabbin için namaz kıl ve kurban kes."[36] âyetine rağmen, Resûl-i Ekrem'in Mekke'de kurban kestiğine dair herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Kesin bir şekilde olmaksızın,

أمرت بالوتر والاضاحي ، ولم يعزم علي

"Kurban kesmekle emrolundum." şeklindeki rivayetlerde,[37] *"venhar"* (kurban kes) emrine bir atıf olabilirse de, âyetteki *"venhar"* emrinin anlamı ve bağlayıcılığı birçok âlim tarafından farklı yorumlanmıştır.[38]

Kur'an'da verilen bu temel bilgilerden sonra, kurbanla ilgili detayları, Hz. Peygamber'in Medine'deki uygulamalarından öğrenmekteyiz. Resûl-i Ekrem'in hicretin ikinci yılından itibaren Kurban Bayramlarında kurban kesmeye başlaması ve kurbanla ilgili çeşitli açıklamalardan oluşan zengin hadis rivayetleri bu alandaki uygulamaların, fıkhî yorum ve değerlendirmelerin zeminini teşkil etmiştir.[39]

Bilindiği gibi kurbanlık hayvanlar sadece koyun, keçi, sığır, camız ve develerden oluşmaktadır. Peygamber Efendimizden gelen hadislere göre, sığır ve deve, yedi kişi tarafından ortaklaşa kurban edilebilmekte;[40] kurbanın en hayırlısının boynuzlu koç olduğu belirtilmekte;[41] kurbanlık koyunların bir yaşını doldurmuş olması gerekmektedir.[42]

Ayrıca, sağlıklı olmayan, meselâ, topal olan, tek gözü kör olan, hastalığı iyice belli olan, zayıf ve cılız olan hayvanlar kurban edilmemekte;[43] muhtemelen ekonomik ihtiyaçlar dikkate alınarak, sütü için beslenen sağmal hayvanların da kurban edilmesi hoş görülmemektedir.[44]

Hz. Peygamber'in sünnetine sımsıkı bağlılığıyla şöhret kazanmış olan Abdullah b. Ömer, organları noksan veya yaşları elverişli hâle gelmemiş olan hayvanları kurban olarak kesmekten çekinir;[45] Hz. Âişe'nin yeğeni Urve b. Zübeyr ise çocuklarına şöyle derdi:

يَا بَنِيَّ لاَ يُهْدِيَنَّ أَحَدُكُمْ مِنَ الْبُدْنِ شَيْئًا يَسْتَحْيِي أَنْ يُهْدِيَهُ لِكَرِيمِهِ فَإِنَّ اللَّهَ أَكْرَمُ الْكُرَمَاءِ وَأَحَقُّ مَنِ اخْتِيرَ لَهُ.

"Yavrularım! Hiçbiriniz şerefli dostlarınıza lâyık görmediğiniz hayvanları, hac (veya umre) kurbanı olarak kesmesin. Çünkü Allah, şereflilerin en şereflisidir ve her şeyin en iyisine lâyıktır."[8]

Yine hadislere göre kurbanlıkların sadece etleri değil, derileri, yünleri, develerin üzerindeki minder gibi değerli eşyalar da fakirlere tasadduk edilirdi.[47] Kasap ücreti ise, kurban etinden değil, sahibi tarafından ödenirdi.[48]

Kişi, kurbanını bizzat kesebileceği gibi, vekil tayin etmek suretiyle başkasına da kestirebilir.[49]

[8] Muvatta', Hac, 46.

Nitekim Allah Resûlü de, hicretin dokuzuncu senesinde kurbanlık develerini hac emîri olarak tayin ettiği en yakın dostu olan Hz. Ebû Bekir'le Mekke'ye göndermişti.[50]

Yine Hz. Ali, Peygamberimizin yaptığı vasiyet gereği onun adına iki koç kesmişti.[51]

Kurban kesmenin fıkhî hükmü, sahâbeden beri tartışılagelmiştir. Abdullah b. Ömer'e bu husus sorulduğunda, Resûlullah'ın (sav) Medine'de on yıl kaldığını ve her yıl kurban kestiğini,[52] (ona uyarak) Müslümanların da kurban kestiğini ve böylece kurban kesmenin sünnet olduğunu söylemiştir.[53]

İbn Ömer'in, bu soruya, Kevser sûresindeki *"venhar"* emrine değil de, Hz. Peygamber'in devamlı uygulamasına dayanarak cevap vermesi dikkat çekmektedir.

Resûlulah'ın tavsiyelerini eksiksiz dikkate alan ve gereğince amel etme eğiliminde olan sahâbîler, ondan öğrendikleri bu faziletli ibadeti —maddî durumları ölçüsünde— yine ona uyarak yerine getirmeye çalışmışlardır. Ancak zamanla kurban kesme âdeta zorunlu bir yükümlülük gibi anlaşılmaya başlanmış olmalıdır.

Buna mukabil Akabe Biati'ne katılan en genç sahâbî olma şerefine ermiş[54] Ebû Mes'ûd el-Ensârî (Ukbe b. Amr), "Sizin en zenginlerinizden olduğum hâlde, bir vecibe zannedilmesi korkusuyla kurban kesmemeyi düşündüm."[55] şeklinde bir açıklama yapma ihtiyacı hissetmiştir. Hatta diğer bir rivayete göre bu sahâbî, "Zengin olduğum hâlde, komşularımın mutlaka kurban kesmem gerektiğini düşünecekleri endişesiyle kesmiyorum."[56] demiştir.

Yine Rıdvan Biati'ne katılan sahâbîlerden Huzeyfe b. Esîd'in[57] şöyle dediği nakledilir: "Ben (kurban konusundaki) sünneti bilmeme rağmen ailem beni (birden fazla kurban kestirerek) sıkıntıya soktu. Halbuki (evvelden) bir aile, bayramda bir veya iki koyunu kurban ederdi. Şimdi (bir iki koyunla yetinirsek) komşularımız bizi cimrilikle itham ediyorlar."[58] Halbuki ben, Ebû Bekir ve Ömer'in bile kurban kesmediklerine şahit oldum."[59]

İstanbul'u şereflendiren sahâbî Ebû Eyyûb el-Ensârî de ilerleyen yıllarda kurban konusundaki bu gayretin boyutlarını şöyle anlatır: "Resûlullah (sav) zamanında kişi, kendisi ve çoluk çocuğu için bir koyun keserdi.

Onun etinden hem kendileri yer, hem de başkalarına yedirirlerdi. Daha sonra Müslümanlar arasında gördüğün bu mal çokluğuyla övünme durumu ortaya çıktı ve birkaç kurban kesmeye başladılar)."[60]

Kurban ile ilgili farklı yaklaşımlar, sahâbe sonrasında da devam etmiştir. Hz. Peygamber'in uygulamasına dayanan Ebû Hanîfe ve talebeleri, dinen aranan şartları taşıyan kimselerin kurban kesmesini vacip görürken; diğer fakihler ise bunu sünnet olarak değerlendirmişlerdir. Netice itibariyle kurban kesme, İslâm dünyasın genelinde canlı bir şekilde uygulanmaktadır.

İslâm geleneğinde kurbanın yerine nakit olarak bedelinin verilmesi kabul görmemiştir. Putları adına kurbanlar kesenlerin şirkine karşılık, İslâm'da 'sadece Allah adına ve O'nun adıyla O'na gönderilen' bir tevhid sembolüdür kurban.

Kurbanın ibadet boyutu kadar, toplumsal fonksiyonu da önem arz eder. Allah için kesilen kurban ibadetinde, tüketimi itibariyle muhtaç insanların doyurulması gibi pratik bir amaç gözetilir.

Buradaki hikmet, Allah rızası ile birlikte yoksulun et ve gıda ihtiyacını karşılamaktır. Böylece kurban, Müslüman toplumda kardeşlik, yardımlaşma ve dayanışma ruhunu canlı tutar, sosyal adaletin gerçekleşmesine katkıda bulunur. Zengine malını Allah rızası için harcama ve başkalarıyla paylaşma haz ve alışkanlığını verir; onu cimrilik hastalığından, dünya malına tutkunluktan kurtarır.

Neticede fakirleri de bayram günlerindeki sevince ortak ederek, birlik ve kardeşlik içinde huzurlu bir bayram geçirmelerini sağlar.[61]

Kurban ibadetinin bir hikmeti de zengini muhtaç kardeşlerine yaklaştıran önemli bir vesile olmasıdır. Komşuları, akrabaları, dostları, yakın olsun uzak olsun kardeşleri birbirine bağlayan ve ruhları kaynaştıran bir ibadettir. Vekâlet yoluyla Afrika'da, Asya'da adını dahi duymadığı birçok yoksul ülkede yaşayan hiç görmediği, tanımadığı, aç ve muhtaç kardeşlerine uzattığı bir eldir. Binlerce kilometre uzaktaki kardeşleriyle yakınlaşmanın, bütünleşmenin, ümmet olmanın adıdır kurban.

Yoklukların, afetlerin yaşandığı coğrafyalara ulaşmak, fizikî mesafeleri gönül coğrafyasında aşmak, onların dertlerini paylaşmak, onlara umut ışığı olmaya çalışmaktır. Hatta sadece din kardeşlerine değil, inancı ne olursa olsun muhtaç olan herkese ulaşmaktır!

Kurban, Yüce Yaratıcı'ya yakınlaşmaktır; kurbanlarımız, "kurb" anlarımızdır, yani O'na en yakın olma zamanlarımızdır. Kurban, mukarrebûndan olma çabasıdır, yani takvaya erişme arzusu içinde Yüce Yaratıcı'ya yaklaşanlar arasına girebilme gayretidir. Kurban, takvaya; takva da Allah'a ulaştırır. Nitekim Yüce Rabbimiz hac kurbanlarından söz ederken kurbanların, aslında Allah'ı yüceltme ve O'na şükretme vesilesi olduğunu belirttikten sonra şöyle buyurur:

لَنْ يَنَالَ اللهَ لُحُومُهَا وَلاَ دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ

"(O kurbanların) ne etleri, ne de kanları Allah'a ulaşacaktır. Fakat O'na sizin takvanız ulaşacaktır."[9]

---

[9] Hacc, 22/37.